

Кирило Йосипович Галас
(1921–1995)

Дмитро Кремень

ТЕСТАМЕНТ

Світлій пам'яті К. Й. Галаса

Піднімаюсь. Колінкую. Але вистою.
Бачу камінь надмогильний, а живу.
Починали молодю Реконкістою,
А згубили і корону, й булаву.

Я шукаю — з ужгородського бомонду,
Із “Кальварії” — ну хто тепер воскрес? —
І Горянську, призабуту вже, ротонду,
І тестамент у короні “черть” і “рфзз”.
Але з нами там свобода піднімалася,
І Карпатська Україна, й стольний Хуст.
Я схилюсь перед ім'ям Кирила Галаса.
Грайте, сурми! Я змовчу — ні пари з уст.
Хто в Шенген, а хто в Москву не їде з
візою,

Хто за Пізою не бачить інших веж...
А у мене ностальгія — все за Ізою:
Там, Учителю, Ти в пам'яті живеш.
Умиваєшся росюю, та мелодію
Дістаєш у себе з серця, і вовік
Не розкажеш ні Кирилу, ні Мефодію:
П'яте серпня. Дев'яносто п'ятий рік.
А рожденний на Землі царя небесного,
Ти вернувся до спасенної Землі...
З дня пасхального, із дня
Христовоскресного,
Всі апостоли — Твої учителі.

Браття й сестри! Ми зміліли, сестри й
братики...

Камінь Арпада, Гунгарії орел
По закону історичної граматики
Чисту воду п'є з Рутенії джерел.
Але досі смерекове небо пахне,
Лози Ізи та горянський плач трембіт.
І свободи це слов'янське плем'я прагне,
І лунає, мов священний заповіт:

*“В наших селах карманьйола не гриміла,
Гільйотина не скрипіла в нас,
Але й ми хотіли б жити
І промовити вже раз!”*

Так і треба! Так і треба, мій Учителю!
Воскресайте, визволяйте із тенет,
Із неволі, хто себе запродав кітелю,
І рабів. А хто убитий — той поет.
У світлиці наших душ — вина і меду
Ми наллєм Вам і відзначим ювілей.
І наллємо Галілею й Архімеду
Кров Христову воскресальну, не єлей.
Убивають нас. І падають з орбіти
Вічні зорі, і згоряє рідний дім.
А свободу й на тім світі не убити:
Ви навчили нас життям — уже святим.

Березень — квітень 2011 р.